

Tēzes virsraksts: Pašvaldības izpilddirekcija ir darba devēja Darba likuma izpratnē; tiesas kompetence, izvērtējot jautājumus par pašvaldības iestāžu funkciju organizēšanu; par funkciju nodošanu citam subjektam, ja tiek likvidēta pārvaldes iestāde

Tēze Nr.1: Pašvaldības izpilddirekcija kvalificējama kā darba devēja Darba likuma 4.panta izpratnē un ir tiesīga lemt par personāla atlaišanu sakarā ar izpilddirekcijas likvidāciju. Pašvaldības izpilddirekcijai kā darba devējai piemīt tiesībspēja un rīcībspēja un uz to attiecināmi Darba likumā un citos normatīvajos aktos ietvertie darba devēja pienākumi.

Tēze Nr.2: Tiesas kompetencē neietilpst lietderības apsvērumu pārbaude par to, kādā veidā organizējama pašvaldības funkciju izpilde, jo iestāžu institucionālā uzbūve un tās maiņa ir pašvaldībai ar likumu noteiktā kompetence, kas vērsta uz tai doto uzdevumu efektīvu izpildi. Pašvaldība tiesīga brīvi izvēlēties, kuru no Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.pantā noteiktajām metodēm izmantot, pārkārtojot struktūru, tāpēc tiesas kompetencē nav vērtēt jautājumus par nepieciešamību likvidēt vai nelikvidēt kādu iestādi, bet gan izvērtēt vienīgi procesuālās kārtības ievērošanu.

Tēze Nr.3: Likvidācijai, kas tiek realizēta atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas 15.pantam, ir citāds saturs un sekas nekā likvidācijai, kas tiek realizēta pēc Komerclikuma vai Biedrību un nodibinājumu likuma normām. Ja komercsabiedrības, biedrības vai nodibinājuma likvidācijas gadījumā nenotiek funkciju nodošana citam subjektam (Komerclikuma 332.pants, Biedrību un nodibinājumu likuma 71.pants), tad Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta ceturtās daļas 5.punkts paredz tieši pretējo – likvidētās iestādes pārvaldes uzdevumu nodošanu citai iestādei.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas

Senāta Civillietu departamenta

2011.gada 19.janvāra

S P R I E D U M S

Lietā Nr. SKC-473/2011

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts paplašinātā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators Z.Gencs

senatore referente I.Garda

senators V.Jonikāns

senators A.Laviņš

senatore S.Lodziņa

senators N.Salienieks

senators K.Torgāns,

piedaloties Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas un Rīgas domes pilnvarotājam pārstāvei A.S., prasītājam M.Č.,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu sakarā ar Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2010.gada 1.jūlija spriedumu, kurai pievienojusies Rīgas dome, M.Č. prasībā pret Rīgas pilsētas pašvaldību un Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, atjaunošanu darbā un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējumu.

Aprakstošā daļa

[1] Starp Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekciju kā darba devēju un M.Č. kā darbinieku 2007.gada 15.oktobrī noslēgts darba līgums, ar kuru darba devēja pieņēmusi darbinieku darbā par Juridiskās nodaļas juristu uz nenoteiktu laiku ar darba algu Ls 592 mēnesī.

Puses 2009.gada 14.aprīlī noslēgušas vienošanos Nr.97/2009 pie 2007.gada 15.oktobra darba līguma, ar kuru no 2009.gada 14.aprīļa darbinieks tika nozīmēts Juridiskās nodaļas vadītāja vietnieka amatā uz M.B. prombūtnes laiku ar darba algu Ls 902 mēnesī.

[2] Pamatojoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta ceturtās daļas 5.punktu, likuma „Par pašvaldībām” 21.panta pirmās daļas 8.punktu, lai nodrošinātu resursu efektīvu izmantošanu, Rīgas dome 2009.gada 26.augustā pieņēma lēmumu Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju”, ar kuru nolēma:

1) līdz 2009.gada 30.oktobrim likvidēt Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekciju, nododot tās funkcijas un uzdevumus Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcijai (1.2., 2.punkts);

2) ar 2009.gada 1.novembri pārdēvēt Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekciju par Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju (3.2.punkts);

3) noteikt, ka no 2009.gada 1.novembra Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcija realizē tai nodotās pārvaldes funkcijas Rīgas Kurzemes rajona un Rīgas Zemgales priekšpilsētas administratīvajās teritorijās;

4) uzdot Rīgas Kurzemes rajona izpilddirektoram rakstveidā paziņot Nodarbinātības valsts aģentūrai par iestādes likvidāciju 60 dienas pirms iestādes likvidācijas pabeigšanas

un brīdināt darbiniekus par darba līguma uzteikumu atbilstoši Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punktam sakarā ar iestādes likvidēšanu (6.1., 6.2.punkts).

[2.1] Rīgas dome 2009.gada 29.septembrī pieņēma lēmumu Nr.296 (prot. Nr. 11, 2.§) par iepriekš minētā lēmuma papildināšanu ar 1.¹ punktu šādā redakcijā: „noteikt, ka 1.punktā minēto likvidējamo izpilddirekciju saistību, prasību, finanšu līdzekļu, krājumu un ilgtermiņu ieguldījumu, kā arī materiālo un nemateriālo vērtību pārņēmes ir attiecīgās izpilddirekcijas, kurām tiek nodotas funkcijas un uzdevumi”.

[2.2] Rīgas Kurzemes rajona izpilddirektors 2009.gada 1.oktobrī parakstījis uzteikumu Nr.IKR-09-89-ad, ar kuru uzteicis M.Č. darba līgumu pēc Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punkta sakarā ar darba devējas likvidāciju un noteicis darba tiesisko attiecību izbeigšanas termiņu pēc viena mēneša, skaitot no uzteikuma izsniegšanas dienas darbiniekam.

Uzteikums pamatots ar Rīgas dome 2009.gada 26.augusta lēmuma Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” 1.2.punktu.

Šo uzteikumu M.Č. saņēma 2009.gada 1.oktobrī.

[3] M.Č. 2009.gada 30.oktobrī cēlis tiesā prasību pret Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekciju par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, atjaunošanu darbā un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējumu, ko vēlāk papildinājis, pieaicinot lietā kā atbildētāju Rīgas pilsētas pašvaldību.

Prasībā un tās papildinājumos norādīti šādi apstākļi.

[3.1] Darba līguma uzteikums, kas pamatots uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punktu, uzskatāms par prettiesisku. Rīgas dome 2009.gada 26.augusta lēmuma Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” 1.2.punktā noteikusi, ka Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija tiek likvidēta, nododot funkcijas un uzdevumus Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcijai. Savukārt, atbilstoši Rīgas domes 2009.gada 29.septembra lēmumam Nr.296, ar kuru papildināts iepriekš minētais lēmums ar 1.¹ punktu, likvidējamo izpilddirekciju saistības un mantu pārņēma izpilddirekcijas, kurām tika nodotas to funkcijas un uzdevumi. Konkrētajā gadījumā Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas saistības un manta tika nodota Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcijai. Ņemot vērā šo faktu, faktiski tika īstenota nevis likvidācija, bet gan Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas un Rīgas Zemgales rajona izpilddirekcijas apvienošana (reorganizācija) un darbinieku skaita samazināšana. Līdz ar to ir pārkāpta darba līguma uzteikšanas kārtība.

[3.2] Abām minētajām izpilddirekcijām ir vienāds statuss un saskaņā ar to nolikumiem tās attiecīgās administratīvajās teritorijās veic vienādas funkcijas, kas liecina par abu iestāžu un to darbinieku atrašanos pilnīgi vienlīdzīgā situācijā. Tomēr Rīgas domes lēmumā nav norādīts objektīvs pamatojums, kādēļ tiek likvidēta tieši Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija un tās darbiniekiem uzteikti darba līgumi. Tādējādi ir pārkāpts Darba likuma 7.pantā noteiktais vienlīdzīgu tiesību princips, jo likvidējamās izpilddirekcijas darbinieki nostādīti nevienlīdzīgā situācijā ar Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcijas darbiniekiem.

[3.3] Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija ir pastarpinātās pārvaldes iestāde, kura darbojas Rīgas pilsētas pašvaldības vārdā, tāpēc tā nav atsevišķa juridiska persona un atbilstoši Darba likuma 4.pantam nav kvalificējama par darba devēju. Līdz ar to vienīgā juridiskā persona, kas ir atbildīga par Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas noslēgto darba līgumu izpildi ir Rīgas pilsētas pašvaldība, kas tai piešķīrusi pilnvaras šādus līgumus slēgt. Savukārt, Rīgas pilsētas pašvaldība netiek likvidēta, tāpēc arī darba tiesisko attiecību izbeigšana pēc Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punkta ir nepamatota un atbilstoši Darba likuma 126.pantam prasītājs atjaunojams darbā.

[3.4] Prasītāja vidējā izpeļņa par laiku no 2009.gada maija līdz 2009.gada oktobrim bija Ls 49,11 dienā, tāpēc viņam par darba piespiedu kavējuma laiku no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 8.martam pienākas atlīdzība Ls 4223,46 pirms nodokļu nomaksas.

[3.5] Prasība pamatota ar Darba likuma 7., 122.pantu, 124.panta pirmo daļu, 126.panta pirmo daļu.

[4] Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2010.gada 22.marta spriedumu prasība apmierināta.

[5] Izskatījusi lietu sakarā ar atbildētājas Rīgas domes apelācijas sūdzību, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2010.gada 1.jūlija spriedumu prasību apmierinājusi un atzinusi par spēkā neesošu Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas 2009.gada 1.oktobra darba līguma uzteikumu, atjaunojusi prasītāju darbā Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijā Juridiskās nodaļas vadītāja vietnieka amatā un piedzinusi no Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas par labu prasītājam atlīdzību Ls 5888,76 par darba piespiedu kavējumu laikā no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 17.jūnijam, kā arī par labu valstij tiesas izdevumus Ls 267,40.

[5.1] Atsaucoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.pantu, likuma „Par pašvaldībām” 4.pantu, kā arī Rīgas domes 2005.gada 27.septembra saistošo noteikumu Nr.17 „Rīgas pilsētas pašvaldības nolikums” 20., 34.punktu un Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas nolikuma 1.3., 1.4. un 1.5.punktu, apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekcijas ir Rīgas pilsētas pašvaldības izveidotas iestādes, kas atrodas Rīgas pilsētas izpilddirektora pakļautībā un darbojas saskaņā ar domes apstiprināto nolikumu. Atbilstoši Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas nolikuma 7.2.5.punktam Rīgas dome ir noteikusi izpilddirekcijai tiesības pieņemt darbā un atlaist no darba izpilddirekcijas darbiniekus. Ievērojot minēto un ņemot vērā, ka darba līgumu ar prasītāju noslēgusi Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija, Civillietu tiesas kolēģija secinājusi, ka izpilddirekcija ir uzskatāma par prasītāja darba devēju Darba likuma 4.panta izpratnē.

[5.2] Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka darba tiesiskās attiecības ar prasītāju izbeigtas, pamatojoties uz Rīgas domes 2009.gada 26.augusta lēmumu Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” un Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punktu, jo tika likvidēta Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija, kas ir prasītāja darba devēja. Rīgas domes lēmuma 1.2., 1¹., 3.2., 4.2.punktā noteikts, ka Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija tiek likvidēta, nododot tās funkcijas, uzdevumus, saistības un mantu Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcijai, to pārdēvējot par Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju, kura realizēs tai nodotās pārvaldes funkcijas Rīgas Kurzemes rajona un Rīgas Zemgales priekšpilsētas administratīvajās teritorijās. No minēto punktu satura izriet, ka Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcija veic tās pašas funkcijas un uzdevumus, ko veica Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija Rīgas Kurzemes rajonā un Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcija Rīgas Zemgales priekšpilsētā. Atsaucoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15. panta trešās daļas 2.punktu, Civillietu tiesas kolēģija atzinusi, ka konkrētajā gadījumā faktiski ir notikusi Rīgas pašvaldības iestāžu Rīgas Kurzemes rajona un Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekciju reorganizācija, tās apvienojot un izveidojot uz to bāzes jaunu vienotu iestādi - Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju. Līdz ar to Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcija ir Kurzemes rajona izpilddirekcijas saistību pārņēmēja.

Notiekot Kurzemes rajona izpilddirekcijas reorganizācijai, saskaņā ar Darba likuma 117.panta otro daļu darba devējai nebija tiesiska pamata uzteikt prasītājam darba līgumu, pamatojot to ar Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punktu. Konkrētajā gadījumā izpilddirekcijas reorganizācija bija saistīta ar darbinieku skaita samazināšanu un tādēļ ar prasītāju noslēgto darba līgumu varēja uzteikt pēc Darba likuma 101.panta pirmās daļas

9.punkta, pirms tam atbilstoši Darba likuma 108.pantam, veicot darbinieku kvalifikācijas un darba rezultātu novērtējumu.

Pastāvot šādiem apstākļiem, atsaucoties uz Darba likuma 124.panta pirmo un otro daļu, apelācijas instances tiesa secinājusi, ka uzteikums nav tiesiski pamatots, tādēļ tas atzīstams par spēkā neesošu un prasītājs atjaunojams darbā jaunizveidotās Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas Juridiskās nodaļas vadītāja vietnieka amatā.

[5.3] Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka atbildētāja nav apstrīdējusi prasītāja iesniegto piedzenamās atlīdzības aprēķinu Ls 4223,46 apmērā par darba piespiedu kavējumu laikā no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 8.martam. No 2010.gada 9.marta prasītājs strādā valsts aģentūrā „Maksātnespējas administrācija” ar algu Ls 490 mēnesī. Tā kā jaunais darbs ir mazāk atalgots, prasītājam pienākas starpība starp jauno un iepriekšējo atalgojumu par laiku no 2010.gada 9.marta līdz 2010.gada 17.jūnijam, par ko viņš iesniedzis attiecīgu aprēķinu, kuru atbildētāja nav apstrīdējusi. Atsaucoties uz Darba likuma 75.panta pirmo daļu, 126.panta pirmo daļu, Civillietu tiesas kolēģija atzinusi, ka no Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas par labu prasītājam piedzenama atlīdzība Ls 5888,76 par darba piespiedu kavējumu laikā no 2009.gada 2.novembra līdz 2010.gada 17.jūnijam.

[6] Par minēto spriedumu Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcija iesniegusi kasācijas sūdzību, kurai pievienojusies Rīgas dome, kurā lūgusi spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti.

[6.1] Apelācijas instances tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 9., 192.pantu, jo spriedums lietā taisīts pret Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju, kas nav pieaicināta lietā kā puse. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka prasītājs 2009.gada 30.oktobrī cēlis tiesā prasību pret Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekciju, bet vēlāk to grozījis, sākotnējo atbildētāju lietā sakarā ar tās likvidēšanu aizstājot ar Rīgas pilsētas pašvaldību. Pirmās instances tiesa taisījusi spriedumu M.Č. prasībā pret Rīgas domi, kas pēc tam spriedumu pārsūdzējusi apelācijas kārtībā. Līdz ar to apelācijas instances tiesa ir pārkāpusi prasījuma robežas, jo patvaļīgi grozījusi prasības pamatu. Turklāt apelācijas instances tiesas spriedums ir pretrunā ar Civilprocesa likuma 71.-73.pantu, jo pretēji sprieduma motīvu daļā secinātājam, ka izpilddirekcija nav juridiska persona, tiesa uzlikusi izpilddirekcijai par pienākumu atjaunot prasītāju darbā, kā arī piedzinusi no izpilddirekcijas par labu prasītājam atlīdzību par darba piespiedu kavējumu.

[6.2] Apelācijas instances tiesa pārkāpusi savas kompetences robežas, jo ir vērtējusi Rīgas domes 2009.gada 26.augusta lēmuma Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un

rajonu izpilddirekciju likvidāciju” un 2009.gada 29.septembra lēmuma Nr.296 tiesiskumu. Minētie lēmumi ir izdoti publisko tiesību jomā un tādēļ tā tiesiskuma kontroli var veikt tikai administratīvajā kārtībā. Atbilstoši likuma „Par pašvaldībām” 21.panta pirmās daļas 8.punktam tiesības lemt par iestāžu izveidošanu, reorganizāciju vai likvidāciju ietilpst Rīgas domes ekskluzīvā kompetencē. Tiesas kompetencē neietilpst izvērtēt organizatorisku un saimnieciska rakstura pasākumu nepieciešamību un lietderību. Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija ir pildījusi spēkā esošus Rīgas domes lēmumus, tāpēc tās rīcību nevar atzīt par prettiesisku.

[6.3] Apelācijas instances tiesa nepareizi piemērojusi Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta trešās daļas 2.punktu par iestādes reorganizāciju. Tikai Rīgas dome ir tiesīga izvēlēties, vai veikt savu iestāžu reorganizāciju vai likvidāciju. Konkrētajā gadījumā Rīgas dome nolēmusi likvidēt trīs izpilddirekcijas, nodot to funkcijas citai konkrētai izpilddirekcijai. Likvidējamās iestādes funkciju nodošana citai iestādei nozīmē funkciju apvienošanu un to paredz iestādes likvidācijas regulējums, tāpēc to nevar atzīt par iestāžu apvienošanu, kā rezultātā izveido jaunu iestādi.

[7] Paskaidrojumos par kasācijas sūdzību prasītājs M.Č. norādījis, ka tā nav pamatota un ir noraidāma.

Paskaidrojumos norādīti šādi argumenti.

[7.1] Apelācijas instances tiesa nav pārkāpusi prasījuma robežas un grozījusi prasījuma pamatu. Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcija ir publisko tiesību juridiskās personas Rīgas pilsētas pašvaldības iestāde, kurai nepiemīt atsevišķa juridiska personība, tāpēc tā ir Rīgas pilsētas pašvaldības sastāvdaļa.

Līdz ar to spriedums taisīts pret atbildētāju - publisko tiesību juridisko personu Rīgas pilsētas pašvaldību, norādot tās iestādi, kurā prasītājs atjaunojams darbā. Attiecīgi atlīdzība par darba piespiedu kavējumu, kā arī tiesas izdevumi faktiski piedzīti no Rīgas pilsētas pašvaldības. Tādējādi nav pamata uzskatīt, ka spriedums taisīts pret personu, kas lietā nav piedalījies kā puse.

[7.2] Nav pamatots kasācijas sūdzības arguments, ka apelācijas instances tiesa nepareizi piemērojusi Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta trešās daļas 2.punktu. Tā kā Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcija (Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcija) pārņēmusi ne vien Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas saistības, prasības, finanšu līdzekļus, krājumus un ilgtermiņa ieguldījumus, kā arī materiālās un nemateriālās vērtības saskaņā ar Rīgas domes 2009.gada 26.augusta lēmuma Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas

priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” 1.¹punktu, bet arī darbiniekus, nav pamatots kasācijas sūdzībā norādītais arguments, ka Rīgas dome veikusi vienīgi izpilddirekciju funkciju apvienošanu. Līdz ar to nav nozīmes apstāklim, ka ar lēmumu noteikts likvidēt Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekciju. Konkrētā gadījumā darba līgumu prasītājam varēja uzteikt vienīgi, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 9.punktu (darbinieku skaita samazināšana).

[8] Senāta sēdē Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas un Rīgas domes pārstāve, sniedzot paskaidrojumus, uzturēja kasācijas sūdzību pēc tajā norādītajiem argumentiem un lūdza to apmierināt.

Prasītājs M.Č., sniedzot paskaidrojumus, kasācijas sūdzību neatzina un lūdza atstāt negrozītu apelācijas instances tiesas spriedumu, piebilstot, ka faktiski pilnīgi visi (vairāk kā piecdesmit) darbinieki tika atlaisti pēc Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punkta, bet pēc tam Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijā, nerīkojot konkursu, tika no jauna pieņemti darbā apmēram desmit iepriekš atlaistie darbinieki.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, Senāts uzskata, ka apelācijas instances tiesas spriedums atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[10] Civillikuma 1407.pants paredz tos subjektus, kuriem privāttiesiskajās attiecībās tiek atzīts juridiskas personas statuss, proti, valsts, pašvaldības, personu apvienības, iestādes, nodibinājumi un lietu kopības, kurām piešķirta juridiska personība.

Atkarībā no tā, vai juridisko personu dibināšana un uzdevumi saistīti ar privāto interešu vai valsts varas funkciju īstenošanu, juridiskās personas iedala privāto un publisko tiesību juridiskajās personās.

Pašvaldības ir valsts pārvaldes sastāvdaļa, kas ietilpst izpildvaras atzarā, kopējā valsts pārvaldes sistēmā (Satversmes 58.pants). Līdz ar to pašvaldības īsteno valsts varas funkcijas, tāpēc tās ir atzīstamas par publisko tiesību juridiskajām personām, kas darbojas atbilstoši publisko tiesību principiem un var arī piedalīties privāttiesiskajās attiecībās.

Publisko tiesību principi ietverti Satversmes 1.pantā un nostiprināti 2002.gada 6.jūnija Valsts pārvaldes iekārtas likumā, kas stājās spēkā 2003.gada 1.janvārī.

Valsts pārvaldes iekārtas likuma koncepcijā Egils Levits norādījis, ka pastarpinātā pārvalde ir institūciju kopums, kas juridiski pieder pie dažādām publisko tiesību juridiskām personām. Atvasināto publisko tiesību juridiskās personas var tām uzticētās pārvaldes funkcijas veikt tieši vai izveidojot atsevišķas iestādes, piemēram pašvaldības kā publisko tiesību juridiskas personas parasti izveido atsevišķas iestādes. Iestādes juridisko identitāti nosaka tai piešķirtā kompetence un nevis tās statuss kā juridiska persona (*skat. E.Levits. Valsts pārvaldes iekārtas likuma koncepcija. Latvijas Vēstnesis, Nr.95, 26.02.2002.*).

[11] Rīgas pilsētas pašvaldības darba organizāciju, tostarp pašvaldības pārvaldes struktūru, nosaka tās nolikums. Saskaņā ar Rīgas domes 2005.gada 27.septembra saistošo noteikumu Nr.17 „Rīgas pilsētas pašvaldības nolikums” 6.punktu likumā noteiktajos ietvaros un nolikumā paredzētajā kārtībā dome izveido tai atbilstīgu pašvaldības administrāciju, nosakot tās organizācijas struktūru un kompetenci. Nolikuma 20.punkta trešās daļas c) apakšpunkts noteic, ka pašvaldības izpilddirekcijas ir pašvaldības īpaša statusa domes izveidotas iestādes, kas ir Rīgas pilsētas izpilddirektora pakļautībā.

Līdz ar to Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekcijas ir Rīgas pilsētas pašvaldības iestādes, kas to nolikumos noteiktās kompetences ietvaros realizē tām noteiktās funkcijas un uzdevumus un tām šim nolūkam ir piešķirti finanšu līdzekļi un personāls.

Kā redzams no 2005.gada 20.decembrī pieņemtā Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas nolikuma Nr.25, Rīgas dome šā nolikuma 7.2.5.punktā noteikusi attiecīgās izpilddirekcijas izpilddirektoram kompetenci pieņemt darbā un atlaist no darba izpilddirekcijas darbiniekus, nodrošināt personāla kvalifikācijas un profesionālā līmeņa paaugstināšanu. Tāpat saskaņā ar minētā nolikuma 1.2.punktu izpilddirekcijai ir zīmogs ar Rīgas mazā ģerboņa attēlu un pilnu izpilddirekcijas nosaukumu, patstāvīga bilance, norēķinu konti Rīgas domes Finanšu departamenta norādītajās kredītiestādēs, noteikta parauga veidlapa, tā atbilstoši nolikuma 1.3.punktam tiek finansēta no Rīgas pilsētas pamatbudžeta un Rīgas pilsētas speciālā budžeta līdzekļiem.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka 2007.gada 15.oktobra darba līgums noslēgts starp M.Č. kā darbinieku un Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekciju. Civillietu tiesas kolēģija spriedumā secinājusi, ka Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija kvalificējama kā darba devēja Darba likuma 4.panta izpratnē.

Tas nozīmē, ka persona, kas noslēdz darba līgumu ir tiesīga risināt arī līguma izbeigšanas jautājumu. Tomēr konkrētajā gadījumā jāņem vērā, ka izpilddirekcija savu kompetenci īsteno, institucionāli būdama pašvaldības iestāde. Rīgas Kurzemes rajona

izpilddirekcijas likvidācija un ar to saistītā personāla atlaišana no darba nenotika pēc tās pašas iniciatīvas, bet pamatojoties uz Rīgas domes lēmumu. Tā kā Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija likvidēta, tad prasītājam bija jāizvēlas atbilstīgais tiesību subjekts, kas ir no darba tiesiskajām attiecībām izrietošo un ar tām saistīto prasījumu pārņēmējs. Prasītājs par tādu izvēlējies Rīgas pilsētas pašvaldību Rīgas domes un Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas personā. Apelācijas instances tiesa atjaunojusi prasītāju darbā Rīgas pilsētas Pārdaugavas izpilddirekcijā un piedzinusi no Rīgas pilsētas Pārdaugavas izpilddirekcijas par labu prasītājam atlīdzību par darba piespiedu kavējumu.

Senāta ieskatā apelācijas instances tiesa bez pietiekama pamata atzinusi Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju par Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas tiesību pārņēmēju attiecībā uz saistībām pret darbiniekiem.

[12] Darba līgums prasītājam uzteikts pēc Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punkta, kas noteic, ka darba devējam ir tiesības rakstveidā uzteikt darba līgumu, ja tiek likvidēts darba devējs - juridiska persona vai personālsabiedrība.

Tādējādi, Senāta ieskatā, jānoskaidro, vai Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punkta izpratnē pašvaldības iestāde ir atzīstama par darba devēju, kuras likvidācijas gadījumā darbiniekam var uzteikt darba līgumu.

Lai iztulkotu minēto tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tajā ietverto vārdu gramatiskā nozīme, bet arī tās jēga un mērķis, kā arī vēsturiskā attīstība.

Līdz 2003.gada 1.janvārim, kad spēkā stājās Valsts pārvaldes iekārtas likums, valsts pārvaldes uzbūvi Latvijā Republikā noteica Ministru kabineta iekārtas likums, Ministriju iekārtas likums, likums „Par valsts civildienestu”, kā arī atsevišķu ministriju un citu valsts pārvaldes iestāžu nolikumi, kas faktiski noteica, ka valsts pārvaldes iestādes ir juridiskas personas.

Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punkts tā pašreizējā redakcijā tika pieņemts 2001.gada 20.jūnijā, tas ir, pirms Valsts pārvaldes iekārtas likuma spēkā stāšanās. Tas nozīmē, ka likumdevējs ar šajā tiesību normā ietverto jēdzienu „juridiska persona” ir domājis arī valsts pārvaldes iestādes.

Turklāt arī Latvijas Darba likuma kodeksa, kas bija spēkā līdz Darba likuma pieņemšanai, 33.panta 1.punktā bija noteikts, ka darba devējs var lauzt darba līgumu, ja uzņēmumu, iestādi vai organizāciju likvidē, tāpēc tiesām, piemērojot šo normu, bija jānoskaidro vai pārtraukta uzņēmuma, iestādes vai organizācijas darbība.

Salīdzinot minētās tiesību normas, redzams, ka tās pēc satura ir līdzīgas, jo likumdevējs, izstrādājot Darba likuma 101.pantu, pēc būtības saglabājis Latvijas Darba kodeksa tiesību normas.

Tādējādi Darba likuma 101.panta pirmās daļas 10.punkts tulkojams plašāk un piemērojams arī iestādes likvidācijas gadījumā. Uz to norāda arī Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.pants redakcijā, kas stājās spēkā 2009.gada 1.jūlijā, un reglamentē tiešās pārvaldes iestādes izveidošanas, reorganizācijas un likvidācijas kārtību, un likuma „Par pašvaldībām” 21.panta 8.punkts, kas noteic pašvaldības kompetenci likvidēt tās iestādes.

Pretēja minētās tiesību normas interpretācija neatbilst Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta, kas ir jaunāks likums, un likuma „Par pašvaldībām” mērķim un jēgai, jo to varētu piemērot tikai publisko tiesību juridiskas personas - pašvaldības likvidācijas gadījumā, kas praktiski nav iespējams. Tādējādi Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcija kvalificējama kā darba devēja Darba likuma 4.panta izpratnē, kura bija tiesīga lemt par personāla atlaišanu sakarā ar izpilddirekcijas likvidāciju.

Pastāvot šādiem apstākļiem, Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijai kā darba devējai piemīt tiesībspēja un rīcībspēja un uz to attiecināmi Darba likumā un citos normatīvajos aktos ietvertie darba devēja pienākumi. Līdz ar to pašvaldības izpilddirekcija ir privāto tiesību (civiltiesību) subjekts, kurai civiltiesību izpratnē ir juridiskas personas pazīmes.

[13] Senāts atzīst par pamatotu kasācijas sūdzības argumentu, ka, vērtējot Rīgas domes 2009.gada 26.augusta lēmuma Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” tiesiskumu, apelācijas instances tiesa ir pārkāpusi savas kompetences robežas.

[13.1] Likuma „Par pašvaldībām” 21.panta 8.punktā noteikta domes kompetence izveidot, reorganizēt un likvidēt pašvaldības iestādes, kapitālsabiedrības, biedrības un nodibinājumus, kā arī apstiprināt pašvaldības iestāžu nolikumus.

Minētais atbilst Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.pantā reglamentētajai tiešās pārvaldes iestāžu izveidošanas, reorganizācijas un likvidācijas kārtībai, kas saskaņā ar minētā likuma 30.panta otrās daļas noteikumiem attiecināma arī uz pastarpinātās pārvaldes iestādēm.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta trešo daļu tiešās pārvaldes iestādi reorganizē:

- 1) nododot to atvasinātām publiskām personām - rezultātā iestāde turpina pastāvēt kā pastarpinātās pārvaldes iestāde;

- 2) apvienojot to ar citu iestādi vai vairākām iestādēm, - rezultātā uz reorganizējamo institūciju bāzes izveido jaunu iestādi;
- 3) nodot tās struktūrvienību vai vairākas struktūrvienības citai iestādei vai vairākām citām iestādēm vai nodot pārvaldes uzdevuma izpildi privātpersonai, - rezultātā sadalāmā iestāde turpina pastāvēt;
- 4) nododot atsevišķus pārvaldes uzdevumus citai iestādei, - rezultātā iestāde turpina pastāvēt.

Savukārt panta ceturtajā daļā noteikti gadījumi, kādos iestādi likvidē:

- 1) pievienojot citai iestādei, - rezultātā pievienojamā iestāde beidz pastāvēt;
- 2) deleģējot valsts pārvaldes uzdevumus kapitālsabiedrībai, kuras visas kapitāla daļas (akcijas) pieder vienai vai vairākām publiskām personām, - rezultātā iestāde beidz pastāvēt;
- 3) atsakoties no valsts pārvaldes uzdevuma izpildes, - rezultātā iestāde vai tās struktūrvienība beidz pastāvēt;
- 4) sadalot visas tās struktūrvienības starp citām iestādēm vai sadalot visas tās struktūrvienības starp citām iestādēm un deleģējot atsevišķu pārvaldes uzdevumu izpildi privātpersonai, - rezultātā sadalāmā iestāde beidz pastāvēt;
- 5) nododot tās pārvaldes uzdevumu citai iestādei, - rezultātā iestāde beidz pastāvēt.

[13.2] Atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.pantam, 5.panta otrajai daļai pašvaldības iestādes veido pašvaldības kā atvasinātās publisko tiesību juridiskas personas struktūru. Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.pants, kas reglamentē tiešās pārvaldes iestādes izveidošanas, reorganizācijas un likvidācijas kārtību, iekļauts likuma II nodaļā par pārvaldes institucionālo sistēmu. Līdz ar to ir pamats secināt, ka valsts pārvaldes iestādes vienības izveidošana, likvidācija vai reorganizācija ir valsts pārvaldes institucionālās sistēmas jautājums.

Augstākas tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007.gada 24.maija spriedumā lietā Nr.SKA-216 ir norādījis, ka jautājumos, kas attiecas uz institucionālās sistēmas organizāciju, valsts pārvaldei ir ļoti plaša rīcības brīvība, kas principā nav pakļauta tiesas kontrolei. Tiesai iejaucoties šajos procesos, tiktu pārkāpts varas dalīšanas princips. Tai pašā laikā, ja institucionālā reorganizācija vērsta uz to, lai panāktu konkrētas amatpersonas atbrīvošanu, šādām darbībām ir jābūt pakļautām tiesas kontrolei tiktāl, ciktāl tiesa var pārbaudīt, vai iestāde nav pieļāvusi rīcības brīvības izmantošanas kļūdas, tai skaitā, rīkojusies patvaļīgi vai pārkāpusi procesuālā taisnīguma principu.

Senāts piekrīt minētajā spriedumā izteiktajām atziņām un uzskata, ka tiesas kompetencē neietilpst lietderības apsvērumu izdarīšana pašvaldības vietā par to, kādā veidā būtu organizējama tās funkciju izpilde, jo iestāžu institucionālās sistēmas maiņa un uzbūve ir pašvaldības iekšējā kompetence, kuru noteic likums un kas vērsta uz tai doto uzdevumu efektīvu izpildi. Tādējādi pašvaldība tiesīga brīvi izvēlēties, kuru no Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.pantā noteiktajām metodēm izmantot izveidojot, reorganizējot vai likvidējot tās iestādes. Tātad tiesas kompetencē nav vērtēt jautājumus, kas saistās ar nepieciešamības pastāvēšanu likvidēt vai nelikvidēt kādu iestādi, bet gan izvērtēt, vai šāds process nav bijis formāls.

Turklāt, kā izriet no Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta, likumdevējs ir noteicis metodes, ar kādām iestādi likvidē vai reorganizē, kuras pēc būtības ir līdzīgas, taču nav noteicis kritērijus, kad iestādi drīkst reorganizēt, bet kad tā ir jālikvidē. Tas nozīmē, ka likumdevējs nav vēlējis principiāli ierobežot lēmēj institūcijas tiesības izvēlēties, kuru likumā noteikto metodi piemērot.

Par to liecina arī apstākļi, ka Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta sākotnējā redakcijā uz 2003.gada 1.jūniju bija noteikta viena metode - iestādes reorganizācija. Ar 2009.gada 12.jūnija likumu „Grozījumi Valsts pārvaldes iekārtas likumā” Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.pants tika papildināts ar regulējumu par iestāžu likvidāciju. Likumprojekta anotācijā norādīts, ka, ievērojot valsts ekonomisko krīzi un budžeta nepietiekamību, ir nepieciešams pēc iespējas īsākā laikā sakārtot valsts pārvaldes administratīvo aparātu, nodrošinot iespējas elastīgai reorganizācijai, funkciju pārdalei vai likvidēšanai. No anotācijā norādītā izriet, ka likumdevēja mērķis bija noteikt vienkāršotu valsts pārvaldes funkciju un struktūras optimizēšanas kārtību, dodot lēmēj institūcijām brīvas izvēles iespējas. Uz to Valsts pārvaldes iekārtas likuma koncepcijā norādījis arī Egils Levits, proti: „Nevienai iestādei nav tiesības nedz uz pastāvēšanu, nedz uz noteiktu kompetenci. Iestādes izveido, likvidē, to kompetenci nosaka Ministru kabinets (vai ministrs), vadoties no efektivitātes principa, lai realizētu izpildvaras uzdevumus (kas pastāvīgi mainās). Procedūrai jābūt vienkāršai (*skat. E.Levits. Valsts pārvaldes iekārtas likuma koncepcija. Latvijas Vēstnesis, Nr.95, 26.02.2002.*).

Tādējādi, nepastāvot konkrētiem likumdevēja noteiktiem kritērijiem, kādos pieļaujama iestādes likvidācija un kādos reorganizācija, kā arī ņemot vērā pašvaldību autonomiju, Rīgas dome bija tiesīga brīvi izvēlēties, kādu metodi piemērot attiecībā uz tās izpilddirekcijām.

[13.3] Kā redzams no lietas materiāliem, lēmums par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju, tostarp Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas, likvidāciju pieņemts, lai nodrošinātu resursu efektīvu izmantošanu valsts ekonomiskās krīzes apstākļos. Rīgas dome izvēlējusies piemērot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta ceturtais daļas 5.punktā noteikto metodi, proti, likvidēt Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekciju līdz 2009.gada 30.oktobrim, nododot tās funkcijas un uzdevumus Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcijai, kuru ar 2009.gada 1.novembri pārdēvēt par Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju.

Līdz ar to tiesas kompetencē ir pārbaudīt nevis pieņemtā lēmuma, bet likvidācijas procesa tiesiskumu, izvērtējot, kādas izmaiņas radušās minētās izpilddirekcijas likvidācijas procesā, vai izmainījusies Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas strukturālā uzbūve, vai likvidācijas rezultātā izbeigtas darba tiesiskās attiecības ar visiem Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijā iepriekš strādājošiem darbiniekiem, proti, vai likvidācijas process nav bijis formāls un vērsts uz to, lai atbrīvotos no prasītāja, pieļaujot rīcības brīvības izmantošanā patvaļīgu rīcību vai procesuālā taisnīguma principa pārkāpumu.

No sprieduma motīvu daļas redzams, ka apelācijas instances tiesa secinājumus par to, ka konkrētajā gadījumā notikusi izpilddirekciju un to pārvaldes funkciju apvienošana, tāpēc saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta trešās daļas 2.punktu kā metode piemērota reorganizācija, balstījusi tikai uz Rīgas domes pieņemtā lēmuma satura formālu analīzi, nevērtējot likvidācijas procesa tiesiskumu un nemotivējot, kādēļ nav pamatoti atbildētājas izvirzītie argumenti par Rīgas domes kompetenci un izdarītajiem lietderības apsvērumiem, likvidējot konkrēto izpilddirekciju (iedzīvotāju skaits attiecīgajā Rīgas rajonā, izpilddirekcijas ieņēmumu un izdevumu rādītāji, samazinātais izpilddirekciju finansējums 2009.gadā par Ls 811 381).

Secinājumi ir pretrunā ar lēmuma saturu, no kura skaidri izriet, ka Rīgas dome kā metodi izvēlējusies Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas likvidāciju, kas noteikta Valsts pārvaldes iestādes likuma 15.panta ceturtais daļas 5.punktā. Līdz ar to pamatots ir kasācijas sūdzības arguments, ka tiesa, izspriežot strīdu, nepareizi piemērojusi un uz faktiskajiem apstākļiem attiecinājusi Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta trešās daļas 2.punktu.

Kā jau iepriekš tika norādīts, tiesa nevar vērtēt Rīgas domes lēmuma izdošanas tiesiskumu, bet var pārbaudīt, vai darba tiesiskās attiecības ar prasītāju ir izbeigtas tiesiski. Turklāt lietā nepastāv strīds, ka Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas likvidācijas rezultātā ir izbeigtas darba tiesiskās attiecības ar visiem darbiniekiem sakarā ar izpilddirekcijas likvidāciju. Minētais apstāklis norāda uz to, ka likvidācijas process nav

bijis formāls, taču apelācijas instances tiesa šādā aspektā faktiskos apstākļus un pierādījumus nav vērtējusi.

Tādējādi apelācijas instances tiesas spriedumu nevar atzīt par likumīgu un pamatotu, jo tiesa ir pārkāpusi savas kompetences robežas un piemērojusi nepareizu materiālo tiesību normu, kas ir pamats sprieduma atcelšanai.

[13.4] Senāts uzskata par nepieciešamu vērst uzmanību uz to, ka likvidācijai, kas tiek realizēta atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas 15.pantam ir citāds saturs un sekas nekā likvidācijai, kas tiek realizēta pēc Komerclikuma vai Biedrību un nodibinājumu likuma normām.

Ja pēdējā situācijā likums nepieļauj likvidētās komercsabiedrības, biedrības vai nodibinājuma funkciju nodošanu citam subjektam (Komerclikuma 332.p., Biedrību un nodibinājumu likuma 71.p.), tad Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.panta ceturtais daļas 5.punkts tieši paredz likvidētās iestādes pārvaldes uzdevumus nodot citai iestādei.

[14] Senāts, piekrītot kasācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem, uzskata, ka apelācijas instances tiesa bez pietiekama pamata atzinusi Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju par likvidētās Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas tiesībpārņēmēju.

Ar Rīgas domes 2009.gada 26.augusta lēmumu Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” (ar tā 2009.gada 29.septembra grozījumiem) 1.¹ punktu likvidētās Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas saistības, prasības, finanšu līdzekļus, krājumus un ilgtermiņa ieguldījumus, kā arī materiālās un nemateriālās vērtības pārņēmusi Rīgas Zemgales priekšpilsētas izpilddirekcija, kas pārdēvēta par Rīgas Pārdaugavas izpilddirekciju.

Līdz ar to Rīgas dome nodevusi pārvaldes un mantas saglabāšanas jomā likvidētās Rīgas Kurzemes rajona izpilddirekcijas uzdevumus un funkcijas Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijai. Savukārt, konkrētais prasījums izriet no darba tiesiskajām attiecībām, tomēr apelācijas instances tiesa spriedumā nav apsvērusi, kas dod pamatu secinājumam, ka Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcija pārņēmusi arī likvidētās izpilddirekcijas personālu un tāpēc ir atbildīga par strīdu, kas radies likvidētās izpilddirekcijas darbības laikā.

[15] Senāts vērs uzmanību uz to, ka apelācijas instances tiesa, atzīstot uzteikumu par spēkā neesošu, atjaunojusi prasītāju darbā Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijā Juridiskās nodaļas vadītāja vietnieka amatā. Civillietu tiesas kolēģija nav ņēmusi vērā, ka saskaņā ar 2009.gada 14.aprīļa vienošanos Nr.97/2009 pie 2007.gada 15.oktobra darba līguma,

prasītājs Juridiskās nodaļas vadītāja vietnieka amatā iecelts uz M.B. prombūtnes laiku (*lietas 8.lpp.*).

Šādās situācijās tiesai jāapsver, vai prasītājs var tikt atjaunots amatā, ko viņš darba līguma uzteikuma brīdī ieņēmis uz cita darbinieka prombūtnes laiku, vai tajā amatā, kādu viņš ieņēmis pirms aizvietošanas.

[16] Senāts atzīst par kļūdainu norādi kasācijas sūdzībā, ka Rīgas domes 2009.gada 26.augusta lēmums Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” un 2009.gada 29.septembra lēmums Nr.296, ar ko izdarīti grozījumi lēmumā Nr.200, ir administratīvais akts, kas pārsūdzams administratīvajā kārtībā.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2005.gada 1.novembra spriedumā lietā Nr.SKA-500 secinājis, ka par iekšējiem lēmumiem uzskatāmi domes lēmumi par štatu struktūras apstiprināšanu, par amatu likvidēšanu un struktūras izmaiņām domē. Iepriekšminētie lēmumi nosaka domes iekšējo darbību un iekšējo darbības organizāciju. Šie lēmumi nav uz āru vērsti, bet gan tieši skar pašu iestādi. Tādējādi tie nav uzskatāmi par administratīvajiem aktiem un to tiesiskums nav pārbaudāms administratīvā procesa kārtībā.

Rīgas domes 2009.gada 26.augusta lēmums Nr.200 „Par atsevišķu Rīgas priekšpilsētu un rajonu izpilddirekciju likvidāciju” (ar tā 2009.gada 29.septembra papildinājumiem) pēc tā satura un būtības attiecas uz pašvaldības darba organizāciju, tādēļ tas uzskatāms par pašvaldības iekšējo lēmumu, jo skar pašu iestādi.

[17] Rezumējot iepriekš norādīto, Senāts uzskata, ka apelācijas instances tiesas spriedumu nevar atzīt par likumīgu un pamatotu, tādēļ tas atceļams.

[18] Sakarā ar apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanu, Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijai saskaņā ar Civilprocesa likuma 458.panta otro daļu atmaksājama drošības nauda Ls 50.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu, Senāts

n o s p r i e d a

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2010.gada 1.jūlija spriedumu atcelt un nodot lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Atmaksāt Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijai drošības naudu Ls 50 (piecdesmit
latus).

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators	(<i>paraksts</i>)	Z.Gencs
senatore	(<i>paraksts</i>)	I.Garda
senators	(<i>paraksts</i>)	V.Jonikāns
senators	(<i>paraksts</i>)	A.Laviņš
senatore	(<i>paraksts</i>)	S.Lodziņa
senators	(<i>paraksts</i>)	N.Saleniēks
senators	(<i>paraksts</i>)	K.Torgāns